

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— "Οχι ! απάντησε ο Λουβινύ.
— Διάβολε ! Έκανε ο Σαλαί. Θ' αναγκαστώ λοιπόν να σε σφάξω ;... Καί γιατί αφού όμολογείς την προδοσία σου, αφού δεν ζητάς συγγνώμην και αφού δεν θέλεις να μονομαχήσης, μ' αναζητάς ;

—Γιά να σε συλλάβω εν όνοματι του βασιλέως !
"Ο Λουβινύ ειπε τά παραπάνω λόγια ακίνητος και άπαθής. "Ο Σαλαί τ' άκουσε και τά κατάλαβε καλά. Κι' άμέσως άρχισε να γελάη νευρικά. "Αλλά, καθώς γελούσε, ένοιωσε να τον κυριεύη ένας άκατανίκητος τρόμος... "Ο Λουβινύ ήθελε να τον συλλάβη... Μή τή σκέψι αυτή τού μυαλό τού Σαλαί πήγε στα σκοτεινά ύπόγεια τής Βασιλίας και στο Ικρίωμα που τον περιμενε... Θά χωριζόταν λοιπόν από εκείνη που αγαπούσε για πάντα ;

Δέν άργησε όπόσο να συνέλθη και να μετρήση με ψυχραιμία τή θέσι του.

"Αν ριχνόταν έναντίον τού Λουβινύ, πιθανόν να τον πλήγωνε ή και να τον σκότωνε... "Αλλά τί τού όφελος μ' αυτό ; Οι άνθρωποι τού αντίπαλου του, οι όποιοί θα θριασκόντουσαν άσφαλώς κάπου εκεί γύρω μέσα στο σκοτάδι, θα τον συνελάμβανάν και θα τον παρέδιδαν στον καρδινάλιο...

"Ο Σαλαί έπιασε τά χαλινάρια τού άλόγου του και σφίγγοντας τού ζεψινο ζωό με τά γονάτα του, τού έδωσε να καταλάβη ότι έπρεπε να είνε έτοιμος...

Συγχρόνως έρριξε μία έρευνητική ματιά γύρω του.

"Ένας μόνο τρόπος σωτηρίας ύπήρχε γι' αυτόν. Νά φύγη κλπάζοντας προς τά έμπρός και να περάση μέσα άπ' τούς ανθρώπους τού Λουβινύ. Όθτε καν σκεφτότανε πειά να σκότωση τόν προδότη. Αυτό θα τού έκανε άργότερα.

— Λουβινύ, ειπε στον αντίπαλό του για να τόν άπασχολήση, δέν μπορώ να φαντασθώ ποτέ ότι έξευτελιτιστικες σε τέτοιο σημείο !... Ξέρω θέβαια, ότι με μισεις κι' ότι, για να με έκδικηθής, μάς πρόδωσες δίλους... "Αλλά μου είνε άδύνατο να φανταστώ ότι ανέλαβες να με συλλάβης !... Λές ψέματα, Λουβινύ !... Θά δεχθής τώρα τή μονομαχία που σου προτείνω !...

Και τή στιγμή ακριβώς που πρόφερε τά τελευταία αυτά λόγια ο Σαλαί κέντρισε δυνατά τού άλόγο του με τά σπιρούνια του.

Τό ζωό έκανε άμέσως ένα τρομερό πήδημα προς τά έμπρός. "Αλλά τήν ίδια στιγμή, ο Σαλαί ένοιωσε δυό χέρια να τόν άρπάζουν με δύναμη.

"Ήσαν τά χέρια τού Λουβινύ, ο όποιος με μία άστραπιαία κίνηση ειχε όρμησει έναντίον του και τόν ειχε τυλίξει με τά χέρια του σηκώνοντας τον ψηλά, έτσι που τού άλογο τού Σαλαί, έκανε τού άλλα που άναφέραμε χωρίς τόν αναθάτη του.

Οι δυό άντρες, έτσι άγκαλιασμένοι καθώς ήσαν, κυλιστηκαν καταγής.

Τότε Ένα άγριο ούρλιασμα πόνου κι' ένα ξεφωνητό χαράς άκούστηκε.

"Ο Λουβινύ άντελήφθη ότι ο Σαλαί ειχε χάσει τίς αισθήσεις του κι' ότι άπόμεινε ακίνητος. Τό κεφάλι του ειχε χτυπήσει άπότομα άπάνω σε μία πέτρα τή στιγμή που έπεφτε.

Τό άλογο τού Λουβινύ ειχε μείνει στή θέσι του με τού λαϊμό τεταμένο και φυσώντας δυνατά με τά ρουθούνια του.

"Ο Λουβινύ ήταν κι' αυτός χτυπημένος. "Ένοιωθε πόνους στο μπράτσο του τόσο τρομερούς, ώστε θα φώναζε άν ή στιγμή έκελη δέν ήταν τόσο κρίσιμη...

"Η χερά του όμως τόν έκανε να ξεχάση κι' αυτούς τούς πόνους του. Ειχε πέσει στον Σαλαί κι' έξακολουθούσε να τόν σφίγγη κυριεύοντάς τον άγκαλιασμένο. "Όταν θεσπαιώθηκε πώς ο Σαλαί άπέμ' αναίσθητος, έβγαλε μία άγρια κραυγή χαράς :

Μά άμέσως μία ζωηρή άνησυχία διαδέχθηκε τή χαρά του και

ψιθύρισε :

— Μήπως πέθανε ; Δέν τού πιστεύω... Δέν πρέπει να πεθάνη με αυτόν τόν τρόπο...

Και, γονατίζοντας πλάι στο Σαλαί, έσχισε με τού μαχαίρι του τά ρούχα του κι' άκούμπησε τού κεφάλι του στο στήθος του για να θεσπαιώθη άν ή καρδιά του έπαλλε άκόμη.

— "Α ! ζή ! ξεφώνισε σε λίγο με χαρά. Θά συνέλθη !...

Τότε ο Λουβινύ, παρά τήν εξάντληση που ένοιωθε σηκώθηκε, πήρε άπό τή θήκη τής σέλλας του ένα σχοινί, τού όποίο έκοψε στά δυό με τού μαχαίρι κι' έδωσε γερά τά χέρια και τά πόδια τού Σαλαί.

"Έπειτα συγκεντρώνοντας όλες του τίς δυνάμεις, σήκωσε άπάνω στά χέρια του τόν πληγωμένο αντίπαλό του και τόν τοποθέτησε στη σέλλα τού άλόγου του.

Πήρε κατόπι τού ζωό άπό τού χαλινάρι και τράβηξε προς τού χωριό Μπεζανού. "Όλοι κοιμόντουσαν εκεί.

"Ο Λουβινύ, καθώς προχωρούσε μέσα άπ' τούς έρημους δρόμους τού χωριού, σκεφτότανε : "Ένας μόνο άνθρωπος ήταν ικανός να συλλάβη τόν Σαλαί... "Εγώ... Και τώρα ένας μόνο άνθρωπος είνε ικανός να τόν κρατήση αιχμάλωτό του ως τήν ήμέρα που θ' ανέθη στο Ικρίωμα... "Εγώ !

Στό δρόμο συνάντησε ένα παιδοχείο που ειχε τήν έπιγραφή «Ο Θεός τού "Ερωτός». Τυ άβρεσε αυτός ο τίτλος και χτύπησε τήν πόρτα...

Τού άνοιξε ο ίδιος ο ξενοδόχος. "Ο Λουβινύ τόν διέταξε τότε να τόν βυθηθή κι' έτσι μετέφεραν τόν Σαλαί και τόν ζάπλωσαν σ' ένα κρεβάτι.

— Και τώρα που ξεπλώσαμε τού φίλο σας, ειπε γελώντας ο ξενοδόχος, πρέπει να θρήητε και σείς ένα κρεβάτι.

— Πώς σε λένε, φίλε μου ; ρώτησε ο Λουβινύ, τόν ξενοδόχο, άντι να τού άπαντήση.

— Πανάρ, ξεχώτατε ! Πανάρ, ταπεινότερος δούλος σας ! "Αν θέλετε, μολοντί ή ώρα είνε περασμένη, πηγαίνω να φέρω για τού φίλο σας ένα γιατρό, γιατί μου φαίνεται πληγωμένος.

"Ο Λουβινύ όμως δέν τού άπάντησε.

— Καταλαβαίνω τί θα συνέθη, έξακούθησε ο φύλαργος ξενοδόχος. Καμιά συμμορία ληστών θάπιασε στο δρόμο τόν φίλο σας και θα τόν έβδσαν για να τόν κλέψουν εύκολότερα... Μά ή "Εξοχότη σας, φτάνοντας εγκαίρως, τόν έσωσε...

Και, θλπώντας ότι ο Λουβινύ σώπαινε πάντοτε, ξεακούληθησε :

— "Θά σας δείξω πρώτα ένα δωμάτιο για σας κι' έπειτα θα πάω για τόν γιατρό.

— Δέν χρειάζομαι δωμάτιο, απάντησε άπότομα ο Λουβινύ.

— Πώς ; Θά φύγετε άμέσως ; έκανε ξεφιασμένος ο ξενοδόχος.

— "Οχι. Θά μείνω εδώ... Αυτό θα είνε τού δωμάτιό μου... Κατάλαβες ;

— Μάλιστα, ειπε ο ξενοδόχος. Θέλετε να περιποιηθής τού φίλο σας.

— Ναι, ειπε ο Λουβινύ χαμογελώντας ειρωνικά.

"Ο ξενοδόχος δέν ήξερε τί να ύποθέση. Προσπαθώντας όμως ότι κάτι παράδοξο συνέβαινε. Καθώς δε, ήταν πολύ περίεργος, ειπε σε λίγο :

—Κύριε, δέν νομίζετε πώς είνε ώρα να λύσουμε τά πόδια και τά χέρια τού φίλου σας ;

Και ο Πανάρ, για να δείξη τήν προθυμία του, έκανε δυό θήματα προς τού κρεβάτι. "Ο Λουβινύ όμως πηδώντας προς τού μέρος του, τόν έσπρωξε άπότομα πίσω.

"Ο Πανάρ ύψωσε τότε τά μάτια του και τρώμαξε θλπώντας τού εξαγριωμένο πρόσωπο τού Λουβινύ.

— Καλά, καλά, τραύλισε αστασιμένος. Πάω να φέρω τού για-

τρό.

— Πήγαινε καλύτερα να φέρης ένα σιδηρουργό.

— Γιατί ;

— Φίλε μου, του άπάντησε ο Λουβινύ με ύφος γυαλίνο, ξέρεις να διαβάζης ;

— Λίγο, Έξοχότατε.

‘Ο Λουβινύ έβγαλε τότε ένα φύλλο χαρτί, τó ξεδίπλωσε, τó έβαλε επάνω στό τραπέζι, κοντά στό φώς του λύχνου και είπε : — “Όσο λίγη ανάγνωσις κι άν ξέρης, πάντως θά μπορούσης να διαβάσης αυτά...”

‘Ο Ξενοδόχος πλησίασε. ‘Ασφαλώς ήξερε να διαβάξη περισσότερο άπ’ ότι έλεγε, γιατί μόλις έφριξε μιά ματιά στό Έγγραφο, χλωμίσαε.

“Όταν τελείωσε τó διάβασμα, είπε :

— Λοιπόν, εύπατριδά μου, ό κύριος εκεί είνε ό κόμης Σαλαί ;

— Ναί, άπάντησε ό Λουβινύ.

— Και σεις είσθε ό ίππότης Λουβινύ ;

— Ναί, τά κατάλαθες όλα, δέν είνε έτσι ; Για λόγου, τούς όποιους μόνο ό καρδινάλιος ξέρει, θά φυλάξω εδώ τόν αρχιμάστο τó μου για μερικές ήμέρες. Ξέρω τού αυτό και λάβε τή μάτρα σου...”

— Βέβαια !... Βέβαια !... Τράλισε ό Ξενοδόχος. ‘Αφού τó θέλει ό κύριος καρδινάλιος...

— ‘Φρατά... “Άν λοιπόν θέλεις να μείνη τó κεφάλι σου στή θέσι του, μην πής λέει πουθενά ότι ήρθα, στό Ξενοδοχείο σου.

— Προτιμώ να σωπάσω και να μείνη τó κεφάλι μου στή θέσι του, άπάντησε ό Ξενοδόχος, ό όποιος φαινόταν λογικός άνθρωπος.

— Και τώρα, πήγαινε να φέρης τó σιδηρουρνό... Πές του να φέρη και μερικές σιδερένιες άμπάρες...

‘Ο Ξενοδόχος έφυγε και γέ μισή ώρα ξαναγύρισε μαζί με τόν σιδηρουργό, τόν όποίο ό Λουβινύ διάταξε τί έπρεπε να κάνη.

“Όταν ό Σαλαί συνήλαε, έπι τέλους, έμεινε μερικές στιγμές άκίνητος, προσπαθώντας να θυμηθή. ‘Αορίστως αισθανότανε ότι ήταν κάπου ξαπλωμένος. ‘Αλλά δέν μπορούσε να άντιληφθή πού και πός θρισκόταν στό μέρος εκείνο. “Όταν έπεχείρησε να κινηθή, είδε ότι δέν μπορούσε να κινήση τά χέρια του και τά πόδια του. Σιγά-σιγά τότε άνοιξε τά μάτια του.

Είπε τότε πός θρισκόταν σ’ ένα δωμάτιο πού τó φώτιζε άμυδρά ένα λυχνάρι, τοποθετημένο άπάνω στό τραπέζι. Είπε ένα παράθυρο άνοιχτό και μπροστά σ’ αυτό έναν άνθρωπο πού δούλευε. Προσπάθησε να καταλάβη πός ήταν και τί ήθελε ό άνθρωπος εκείνος.

«Διάβολε ! σκέφτηκε. Αυτός ό άνθρωπος είνε σιδηρουργός περνάει κάγκελλα στό παράθυρο... Διάβολε τά κάγκελλά του είνε πρώτης τάξεως. Δέν υπάρχουν τέτοια ούτε στή Βασιλίη.

‘Ο Σαλαί κατάβαλε νέες προσπάθειες και ύψωσε λίγο τó κεφάλι. Είπε τότε ότι τά χέρια του και τά πόδια του ήσαν δεμένα. Αυτό τόν τρώαζε έξαιρετικά. ‘Αμέσως όμως έξαναε τόν τρόπιό του κ’ ή προσοχή του συγκεντρώθηκε στόν Ξενοδόχο Πανάρ, ό όποιος βοηθός εκείνη τή στιγμή τόν σιδηρουργό να περάση κλειδωνιά στή πόρτα.

Μά τήν ίδια στιγμή, ή δυνάμεις του έξαντλήθηκαν κ’ ό Σαλαί θυσίστηκε σέ θασύτατο λήθαργο.

“Όταν ό Σαλαί έγίνησε, είχε πια έξι ημερώσις.

‘Ο πυρετός τόν έλιωνε... Όποτε καν προσπάθησε να θυμηθή πού θρισκόταν. ‘Αορίστως ένοιωσε ότι ήτανε σέ κάποιο Ξενοδοχείο κ’ ότι καιρός ήταν να σηκωθή για να τρέξη πρός άνάστηση τής δοκίσης ντε Σεβρέζ.

Προσπάθησε να σηκωθή, αλλά δέν τó κατώρθωσε. Και όμως τά χέρια του και τά πόδια του δέν ήσαν πια δεμένα. Βρισκόταν ξαπλωμένος στό κρεβάτι με τά έξοδουχά του.

Για μερικές στιγμές, θυσίστηκε σέ σκέψεις. Για ποió λόγο τó κεφάλι του ήταν τυλιγμένο ;

— Νερό ! ψιθύρισε.

Μιά σκιά άρθώθηκε εκείνη τή στιγμή μπροστά του και τού άπάντησε :

— Νά, πάρε... Πιέ νερό, Σαλαί !...

‘Ο Σαλαί άνοιξε τά μάτια του και είδε από πάνω του έναν

— άνθρωπο, ό όποιος σκυμμένος πρός αυτόν, τού έδινε να πιη νερό.

Συγχρόνως ένα σωρό άναμνησις πλημμύρισαν τó πνεύμα του και τά θυμήθηκε άμέσως. ‘Η μνήμη του φωτίστηκε άμέσως.

— ‘Ο Λουβινύ ! είπε.

— Πιέ, λοιπόν ! τού ξαναείπε ό Λουβινύ άπαθείστατος.

‘Ο Σαλαί προσπάθησε να σηκωθή για ν’ άρπάξη τόν έχθρό του από τó λαμό. ‘Αλλά σωριάστηκε πάλι κάτω θάρως. Τού φαινόταν ότι ποτέ δέν θά κατώρθωνε να σηκωθή τó τρομερό θάρος τού κεφαλιού του.

— Λοιπόν, είπε ό Λουβινύ, ήούχασε... “Άν έξικυλουθής να κινήσαι, ή θεραπεία σου θ’ άργήση... Πρέπει να περιμένης δέκα μέρες τούλάχιστον... Μά κατάλαθες ;...

‘Ο Σαλαί έβγαλε ένα ρόγγυ άπελπισίας.

— Καταλαβαίνο, είπε ό Λουβινύ, πόσο θά ύποφέρω κ’ έγώ ως τή στιγμή πού θά σε παραδώσω στόν καρδινάλιο... Θέλω να σε παραδώσω σέ καλή κατάστασι... ‘Ηούχασε λοιπόν, γιατί άλλωθός θ’ άναγκαστώ να σου δέσω τά χέρια και τά πόδια... Πιέ και άφρασε με να σε θεραπεύσω... Σου ήρκίζομαι ότι ποτέ άρρωστος δέν έτυχε τόση περιποίησης, όση έτυχες έδω από μένα...”

‘Ο Σαλαί δέν μπόρεσε ν’ άκούση περισσότερα και αοριάστηκε πάλι άναίσθητος.

‘Ο Λουβινύ έφριξε ένα θλέμμα οίκτου στόν νικημένο έχθρό του και θγήκε έξω, άφού έκλεισε τήν πόρτα πίσω του. Κατέβηκε κατόπιν στή σάλλα τού Ξενοδοχείου για να γευματίση.

‘Εκεί είπε τόν Ξενοδόχο Πανάρ να φανάξη και να δίνη διαταγές στή σύζυγό του και τήν υπηρέτριά του, πού μπεινόθγαναν στήν κουζίνα, άναστατωμένες.

Κι’ όλ’ αυτά για να ύπηρετήσουν έναν ταξιδιώτη πού καθόταν μπρός σ’ ένα τραπέζι τής σάλλας. ‘Ηταν μόνος του, αλλά θουρωθόσε για δέκα. Φώναζε, έβριζε, πρόταζε, σαν μεγαίσταν, τού όποίο ή τσέπες είνε γεμάτες χρυσάσι.

— Κάπου τόν ξέρω χυόν ! είπε ό Λουβινύ καθώς έμπαινε μέσα. Διάβολε ! Μά είνε ό Ρασκάς, ό είνουόμενος κατάσκοπος τού καρδινάλιου... Μήπως ήρθε εδώ για να με κατασκοπεύση ;...

— Βλάκκα, παληάνθρωπε, κάθαρμα ! φώναζε ό Ρασκάς στόν Ξενοδόχο. “Ά ! ‘Άν έγνώριζε ό καρδινάλιος με πού τρόπο οι Ξενοδοχοί περιποιούνται τόν προσεθετή του !...”

— Προσεθετής τού καρδινάλιου ! ψιθύρισε τρουζυμένος ό Πανάρ. ‘Αμέσως, κύριε !... Τó κοτόπουλο ψήθηκε !... Μιά στιγμή...

‘Ο Λουβινύ προχώρησε και κάθησε άπότομα άπάντηα στό Ρασκάς.

— Μά άναγνωρίζεις ; τόν ρώτησε.

— ‘Ο κύριος ίππότης Λουβινύ ! είπε τραυλίζοντας ό Ρασκάς. Και άμέσως σηκώθηκε κ’ άρχισε να κάνη τόσες ύποκλίσεις όσες τού επέτρεπε ή μεγάλη κοιλιά του, ψιθυρίζοντας συγχρόνως λόγια σεβασμού κ’ άφοσιώσεως.

— “Ω ! ψιθύρισε ό Πανάρ. ‘Ο προσεθετής τού κυρίου καρδινάλιου ταπεινώνεται... Τί σημαίνουν όλ’ αυτά ; ‘Εχει τάχη να με πληρώση ;

‘Ο Λουβινύ κούταξε στά μάτια τόν Ρασκάς.

— Πότε θά δης τήν Αυτόθ ‘Εξοχότητα τόν καρδινάλιο ; τόν ρώτησε.

— ‘Αλλά άμέσως... μόλις μπορέσω...

— Λοιπόν, έξακολουθήσε ό Λουβινύ, θά τού πής...

— Τί θά τού πής ;...

— Τίποτε ! άπάντησε ό Λουβινύ, άφού σκέφθηκε μερικές στιγμές.

Και γύρισε τή ράχη του στόν Ρασκάς.

‘Ο Ρασκάς άρχισε τότε να τρώη και συγχρόνως σκεφτόταν :

— ‘Ο ύποπος Λουβινύ εδώ !... Τί γυρεύει τάχα ;... Για λογαριασμό τίνος ήρθε ;... Πρό όλίγων άκόμα ήμερών ήταν φίλος του ‘Ανζού και συνεπώς έχθρός τού καρδινάλιου. Σίγαντα όμως τώρα, μετά τόν Φερύ, θά έγινε φίλος του... Κι’ έπειτα τί με μέλει για τόν Λουβινύ ;

(‘Ακολουθεί)

